

1928

1928

ΑΡΙΘ. 239

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

έγώ, άποκρίθηκε ο Λαμπά.

— Και τί είδες ;

— Νά, είπα ο Λαμπά. Ξέρεις πώς; τό σάτι μας είναι τό μόνο σ' έμεινε τό μέρος πούχει τρία παράθυρα πού βλέπουν προς τή θάλασσα... Λοιπόν, δέν μπορεί νά γελαστήκαμε...

— Βέβαια, είπα ο Κεργκενού.

— Στην άρχή, έξοκολούθησε ο Λαμπά, δέν καταλάβαινα καλά καλά τί συνέβαινε. Μπροστά στό σπίτι μας, ένας άνδρας ήταν άνεβαρμένος σέ μία σκάλα, και κάτι κάθωνε πάνω άπ' τήν πόρτα. Ένα παιδί τόν έβροθυόσε, από κάτω... Κι' όταν κατέβηκε και πήρε τή σκάλα από κει, είδα πώς είχανε κορφώσει ένα μαύρο πανί στην πόρτα μας (*).

Ο Κεργκενού έσκυψε τό κεφάλι του.

— Έγώ δέν είδα ούτε άνδρα, ούτε σκάλα, είπα, είδα όμως τό πανί τό μαύρο, τό νεκρώσιμο...

Κάποιος είχε πεθάνει βέβαια, στ' άσπρο τό σπίτι... Ποιά όμως άπ' τίς δύο γυναίκες; Η Περίνα; Η ή Ίωάννα; Η Ίωάννα; Η ή Περίνα;

Ο Λαμπά θυμότανε πώς τήν τελευταία φορά πούεαν μαζί τους, ή γυναίκα του τούζε παραπονεθή πώς είχε κοινοέφαλο κι' έννοιωθε ξαλάδες... Θυμόταν άκόμη πώς ήταν και χλωμή. Και νόμιζε πώς ήταν ή Περίνα...

Η άλήθεια είναι πώς κι' οι δύο άδερφές δέν είχαν και ύγεια έξοφρετη. Η μητέρα τους είχε πεθάνει φθινηή. Κι' αυτές είχαν μεγαλώσει στην πολιτεία μέσα κι' ήταν στό μικρό τους χόδνια πολύ ντελικάτες... Ήταν και φτωχές και δέν είχαν τό μέσα νά ζούν καλά.

Η άλήθεια είναι πώς είχαν κληρονομήσει πολλά άπ' τόν πατέρα τους. Μά τήν περιουσία αυτή τήν έσπατάλησαν σχεδόν όλη ο άδερφός τους ο Καζιμίρ, ένας τυποτήσιος, που ή διαγωγή του είχε στείλει τόν πατέρα του μαζί άπ' άρχητερα στόν τάφο και πού ήτανε τώρα κα πενάσιος δεύτερος σ' ένα μικρό ιστιοφόρο του Κοζτάνη, τό «Τριμαρτζέ».

Κι' ή δεύτερη μέρα πέρασε όλος κ' ή πρώτη. Οι δύο φαροφύλακες έλιψαν, πώς; άν διαλυόταν ή καταιγίδα και καθάριζε κάπως ή άτμόσφαιρα, θα μπορούσαν ίσως νά διακρίνουν μέ τό μάτι, τή μά άπ' τίς γυναίκες και νά μάθουν έπί τέλους ποιά άπ' τίς δύο ζούσε... Η όμίχλη όμως διακοόσε πικρή, αδιάλυτη...

Τό βράδυ, τό σκοτάδι σκέπασε πάλι τή θάλασσα και τού φάρος τό βράχο... Οι δύο φαροφύλακες έμειναν άμυλητοι πάντα. Έξανατλημένοι όμως πειά άπ' τήν άγρύπνια και τήν αγωνία, κοιμήθηκαν λίγο αυτήν τήν νύχτα, χωρίς νά τό θέλουν...

Όταν έσημέρωσε, ή όμίχλη άρχισε έπί τέλους ν' άραιώνη. Και αιά-αιά, όσο άνέβαινε ο ήλιος, τόσο άρχισε νά φαίνεται ή στεριά και τό σπίτι του Κοζτάνη. Ο Κεργκενού πήρε τό μάτι του κι' άρχισε νά κοιτάει κατά τή στεριά. Έβλεπε τώρα τό σπίτι τους. Μαύρο πανί δέν υπήρχε πια. Τόχαν βγάλε... Κι' άξαφνα, μία φωνή άνακουρίσας βγήκε άπ' τό στόμα του Κεργκενού. Είχε δη ένα βαποράκι... Ήταν τό βαποράκι του άναφοδιασμού...

Εί' τέλους, θα μάθαιναν... Τό βαποράκι σέ μόνη ώρα θάταν εκεί... Η θάλασσα ήταν ήσυχη, κι' εύκολα θα μπορούσαν νά καταβάσουν τό βαρκάκι και νά προσεγγίσουν στην σκαλίτσα του φάρου... Και τότε θα μάθαιναν...

Σέ μόνη ώρα, τό βαποράκι είχε φτάσει. Ο έπιθεωρητής, άκολούθως άπ' τό φαροφύλακα πού θ' άντιμετώπιζον τόν Κεργκενού, μπήκε στό βαρκάκι. Ο Λαμπά κι' ο Κεργκενού κατέβηκαν νά τους υποδεχτούν. Μόλις διαπίστωσε τό βαρκάκι στή σκάλα του φάρου, ο έπιθεωρητής πήδηξε άλαφρά στή στεριά. Ο άλλος πήρε τό σάκκο μέ τό τρόφιμα στόν ώμο και τόν άκολούθησε.

Οι δύο φαροφύλακες δέν εύρισταν τή δένομη νά μιλήσουν... Ο έπιθεωρητής τούς χαίρεταις πρόσοχα :

— Καλημέρα, παιδιά !

Περίεργο ! Ο έπιθεωρητής φαινότανε σάν νάχε κέφι σήμερα. Θάλεγε πεινές πώς δέν είχε τίποτα λυπηρό νά του άναγγείλει... Και όμως έχόταν άπ' τό Κοζτάνη... Ήτανε ποτέ δυνατό νά μήν ήξερε τίποτα ;

Μηχανικά, βουβά, σάν αυτόματα, οι δύο φαροφύλακες άκολουθούσαν τόν έπιθεωρητή, πού πήγαινε μπροστά, γιά νά μήν, όπως συνήθιζε πάντα, στό φάρο και νά ρίξει μία ματιά στό βιβλίο των παρατηρήσεων...

Όταν μπήκαν οι φαροφύλακες μέσα, ο έπιθεωρητής τόχε άνοίξει κιάλας και κυτόσε τις τελευταίες σελίδες.

Έξαφνα, ο έπιθεωρητής γύρισε και τούς είπε μέ έκπληξη :

— Τι γράφει έδώ ; τό «Γκριμάλιν» νουάγη-σε στις 13 του μηνός ! Σέ καλό σας !... Τό «Γκριμάλιν» βρίσκεται στό Κοζτάνη έδώ και δύο

(*) Στά χωρία της Βρετανήδων πεθάνη κανείς κορφώνουν έξω από τό σπίτι του ένα τετραγώνιο μαύρο πανί. Τό ίδιο γίνεται και σέ μερικά χωρία της Πελοποννήσου.

ΣΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΧΘΡΟΥΣ

Τού Φρ. Νίτα

Έδώ ή κρημάλα, κ' έμει τό σκοινιά και τού μπόγια τό κόκκινο γένει, κάσμος γέρο και μάτια πού σάζουν φορηάκι τί παινούργιο είναι τάχα στή δική μου γωνιά ! Τήν έγγωρία χίλιες φορές τούτην ώρα Σάς τό κράζω γελώντας στό πρόσπο φάρο Στην κρημάλα τού κόπου μέ σέργετε άπάντα ! Νά πεθάνω ; Έγώ δέν μπορώ νά πεθάνω !

Σεις ζήταίνε ! Γιατί γιά νά σμάστε σεις και μύλαξε κλήρα—πού δική σας δι γένεαι ύποφρετη εν' άλήθεια, ύποφρετη εν' άλήθεια ! Άλλά σεις—είστε σεις, είστε σεις πού πεθαίνετε ! Και μέ χίλιους θανάτους άκόμη έδώ πέρα είμαι πάντα πνοή κ' είσαι φως σάν αϊθήρα Στην κρημάλα τού κόπου μέ σέργετε άπάντα ! Νά πεθάνω ; Έγώ δέν μπορώ νά πεθάνω !

ΜΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Τού Φρανκίσ

Τή μέση δά θα μου σκληρώσει ποιά καλόγηρο σκηνή. Όποιος τή σόρτα του πληγμένα βρίζει τήν άφθαστο θαδ.

Τις άνυπόταχτες, έλαέστες, λυτές γυναίκες άγαπώ ψέλνει ή κορδιά μου προς έμεινε; μιάν άτελείωτη προσευχή.

Δέν άγαπώ τή σάρκα σκληρά στό ρούχα μέσα τό βαρεά τήν άμωρτία όποιος σπεύζει τόν ίδιο κρέβει τό θάδ.

Θέλω ή καρθένα, μέ τό σιδηρό τό άνοσημάνα άσπασα στήθη κρινος κατάλευκος ν' άνδύη προς τόν άραβωνιστικόν αϊθήρα.

μέρες !

Ο Λαμπά σάστισε και ζήτησε νά δικαιολογήθι : — Μά... τό είδαμε σέ κακό χάλι... ή φουρνάδα έμεινε... τό σανάδι πού βρήκαμε μέ τό γράμμα...

PIMA...

Ο έπιθεωρητής δέν έμυλησε άμέσως. Φάνηκε σάν νά προσκοτόσε και νά καταλάβη, και νά θυμηθί... Έξαφνα, θυμήθηκε...

— Βέβαια, PIMA, είπα τέλος. Μά δέν έχουσε κορμιά στήν μέ τό «Γκριμάλιν» τό γράμμα αϊτά. Εί' άπ' τό «Τριμαρτζέ» τό παρόβι πούεαν μέσα ο κοστιάδης σος. Τά τέσσερα γράμματα PIMA πού ύπόρχουσε στήν λέξη «Γκριμάλιν» έλάτχουν και στή λέξη «Τριμαρτζέ».

Ο Λαμπά έννοιωθε τώρα μέ άμωρτή έλπίδα.

— Κι' ο Καζιμίρ, τί έγινε ; ρώτησε μέ τρομένη φωνή.

— Πνίχτηκε, είπα ο έπιθεωρητής. Βρήκατε προχτές τό σάνι του στήν άμμουδιά...

Ο Λαμπά και ο Κεργκενού κυταζόντουσαν μέ όρμητική μάτια. Η έκπληξη κι' ή άπορία, ή άνακούφιση κι' ή χαρά πού έννοιωσαν είχε παραλύσει τή γλώσσα τους.

Πρώτος ο Κεργκενού έλυσε τήν σιωπή και ρώτησε :

— Και... τό μαύρο πανί πούεαν στήν πόρτα του σπιτιού μας;

— Ήταν τό νεκρώσιμο του Καζιμίρ, είπα ο έπιθεωρητής. Έκθώ; έξέρετε, δέν είχε κανέναν άλλο συγγενή από τίς άδερφές του. Και τόν έήδεσαν ή άδερφές του, από τό σπίτι σας. Αύτό είναι όλο.

Έδώ στάθηκε μία στιγμή ο έπιθεωρητής. Έπειτα κύνταξε τό Κεργκενού και τού είπε :

— Έχω νέα γιά σένα, φίλε μου. Κάτι καλό μέ ανέθεσε νά σου άναγγείλω ή γυναίκα σου, πού τό χόρστο. Σέ λίγους μήνες... καταλαβαίνεις; νομίζω... θάρθεύμε στό βαπτισμό, ή ;

— Η Ίωάννα δέ σας είπε τίποτα γιά μένα ; ρώτησε μέ κάποια ζήλεια ο Λαμπά.

— Όχι, άγαπή μέ. Μά έξέρει πώς έχεις άδεια σήμερα. Θέλωσε λοιπόν μία και θά σέ ιδώ σέ μία δία νά σου άναγγείλω τό χάριστο νέο ή ίδια...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΙΕ

(Συνέχεια άπ' τού προηγούμενου)

Η ΠΡΩΤΕΣ ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΕΙΣ

Δυό μήνες πέρασαν. Τό άνδρόγυνο έανάχε γερίσει στό Παρίσι, στό μέγαρο του Μωρασκάν. Σέχναζε στις κοσμικές συγκεντρώσεις, στους χορούς, στό θέατρο, στις ίπποδρομίες. Ο βαρβότος δέν άφηνε περιόχως ώραία νέα πούχε πάρα γυναίκα του. Ήταν τό στολίδι του, ο όριαμός του, όπως έλεγε. Φαινόταν εύχαριστημένος. Κ' ή Ίωάννα δέν φαινόταν δυσαρεστημένη άπ' τή σύζυγική της ζωή...

Άραγε όσος ήταν πραγματικώς εύε χισμένοι; Δέν είχαν νιώσει καμιά άπογοήτευση, ο ένας γιά τόν άλλο, ως τώρα; Ήταν εύτυχισμένη ή Ίωάννα;

Αν ρωτούσαν τήν μητέρα της γιά αυτό θ' άπαντούσε άδιστάκτως ναι. Έβλεπε συχνά τήν κόρη της και τήν φαντάζονταν τρισευτυχισμένη.

Μά, άλλοιμονο, δέν ήταν τόσο εύτυχισμένη, όσο τουλάχιστον φαινόταν ή Ίωάννα Μωρασκάν. Είχε όρχισι κι' όλος νά νοιάθι τίς πρώτες άπογοητεύσεις της σύζυγικής της ζωής...

Η Ίωάννα ήταν ρομαντική. Ο σίγος της αντίθετος ήταν ρεαλιστής, άνδρας χωρίς κοινή, άγναισθήματα. Κι' όταν ή γυναίκα του τού μιλούσε γιά πνίχ, αυτός χαμογελούσε εύφωνα και της άπαντούσε :

— Όχι! μαυμένο παιδί... Οί μέ πνίχς νά λυποθώσω.

Η Ίωάννα άγαπούσε τούς άγγλους ποιητές. Τήν έατρύλωνε ή όξν του. Μία μέρα θέλησε νά διαβάσει μερικους στίχους άπ' τόν άγαπημένο της ούτιν ποιητή στόν Μωρασκάν. Αλλά όμως άγρίεψε. Άρχισε νά φωνάζει σάν δαιμονισμένος και νά χυπά τό πλήκτρα του πιάνου, μέ τις γροθιές του.

Ετσι αιά - αιά συήθηκε ή Ίωάννα νά κρύβη τό αίσθημά της άπ' τόν άνδρα της. Δέν τού άναγε πια τήν καρδιά της. Ο Μωρασκάν έπιπόλαια σπεύτομενος, νόμιζε πώς της είχε έπιβληθή κά πώς τήν έκανε ν' άφήση πού; ρομαντισμούς κατά μέρος.

— Όις αυτές (ο διαβόλογου-ναιες, έλεγε στίχς φίλους του στή λέξη), βρίσκονται πάντοτε σά σύννεφα και πάνε έτσι κατά διαόλου. Έγώ πνίχ τή δική μου μικρή-μικρή και κατάρθωσα νά της έλαίσω όις αυτές τις ρομαντικές άνοησίες... Και τώρα και ήσώσα κι' έπείνη όσος κι' έγώ... Βέβαια έτσι είναι... Μία γυναίκα πρέπει νά κινείται, νά πηγαινοέρχεται, νά τρέχει σά μά γούλι, νά συχνάζει σά φιλικά της; σπία, νά βγαίνει ίπασσία. νά πνιγν ή κ' ή...

Αυτή έινε ή άληθινή ζωή της γυναίκας... Έτσι δέν έχει κορμό νά σκέπτεται... Ένώ, άν άρχισι και κάθεται σέ μία γωνιά, όνειροπλύνεται μέ τή μουσική του Σοπέν και τούς στίχους του Τέντεσσον... τότε πείει χαθήκε... Αύτό κορμό, είναι τό σύστημα μου...

Μολοτούε ή Ίωάννα έμεινε ή ίδια. Σιγά-σιγά μά ίσως άρχισε νά προσφονή τόν άνδρα της. Καταλάβαινε μέ λύπη κι' άπελπισία πώς είχε θεθεί νά όλα τά χρόνια της ζωής της μέ ένα άνδρα και τό όσαιο τό αίσθημα ήταν κάλινκα και τυποτενια και τό πνίχ έινε ένα μεγάλο μηδενικό. Τήν έαυανε ερίκη όταν δοκίμοζε αϊτή τή μεγάλη περιφρόνηση γιά τόν άνδρα της. Σκέπτεται πώς; Ήθελεται πέρα πολύ μεγάλος ήρωισμός σέ μία γυναίκα γιά νά καταρθεί, ύστερα από τις άπογοητεύσεις αυτές, νά μένει πιστή και ύπότακτη...

Μετά δύο χρόνια, ένα γεγονός, πού τό πνίχκεν πάντα, ήλθε έπί τέλους γιά νά της γλύκνι τή ζωή και γιά νά της έξασφαλίσω καί ευτυχία, έδω και προσφονική. Άποκήσε κακί. Έγινε μητέρα ! Τό παιδί πού γεννήσε τήν έκανε νά δοιμίσω τή μόνη άγνή τήν έλλα χαρά μετά τό γάμο της. Είσε μά-λιστα στόν άνδρα της, δει δέν ύπόρχει καμ-μιά άπολύτως άγάπη νά βροντ παραμύθια γιά τό μωρό, γατί είχε πάρα τήν άπόφασι

Η θλίψη της τόν ένευρίσε...

νά θηλάσει ή ίδια τό παιδί της. Με τήν πρόφασι αυτή πέτυχε νά τόν άποτρέψει γιά καμπόσο καιρό. Ήταν προτιμώτερο αυτό, παρά νά πηγαινούν σά κοσμικά κέντρα και νά καταλαβαίν πώς ή θλίψη της τόν νευρίσει. Γιατί ο Μωρασκάν ένευρίσε πράγματι και παυσούφιας βλέποντάς τήν μελαγχολική πλάι του, μέσα σά μεγάλα κέντρα διασεδάσεως.

Ένα βράδυ ο Μωρασκάν έμεινε κατάπληκτος βλέποντας τή γυναίκα του νά κατεβαίνει γιά τό γεύμα μέ τό κεφάλι της κορυμμένο σος τις ρίχες των μαλλιών της ! Ναι... Είχε πνίχ τό όραία μαλλιά της μέ τήν πρόφασι δει είχαν άρχισι νά πέφτουν, πράγμα πού δέν ήταν παθόλου άληθινό. Η Ίωάννα είχε κάμει τή θυσία αυτή, μέ τόν ίδιο πάντα σκοπό. Νά μή βγαίνει έξω μέ τόν άνδρα της.

Άλλοίμονο !... Δέν τόν άγαπούσε πια !... Μά κι' ο Μωρασκάν δέν πηγαινε πύσω... Ο έρως του ο όποιος ήταν έντελός υλιστικός, ήταν καταδικασμένος νά οβση μία μέρα όπισωθήκε. Από άρκετό καιρο άρχισε νά σκέπτεται - χωρίς μάλισα νά κρύβη τή σκέψη του αυτή και από τούς φίλους του—ότι είχε παντρευτή μία όρυσιατή άλλα και πια έρωμαντική γυναίκα !...

Όταν ή Ίωάννα κύνταξε γιά πρώτη φορά σά κατέβαθε της καρδιάς της και τήν είδε έντελός άδαιανή, όταν πατάλαβε ότι ο άνδρας της ήταν έτοιμος νά τήν προδώσει μέ τήν πρώτη γενόλεια του θεάτρου, έννοιωσε μεγάλον πόνο, ή καρδιά της σπαραχόθηκε...

Όχι... όχι, δέν ήθελε νά γίνη αυτό... Άν ο άνδρας της τήν άπατούσε, θάκινε ίσως κι' αυτή τό ίδιο και δέν ήθελε νά πνιγνι σά βόρβορο μιάς τέτοιας άτιμίας...

Πάνω στήν έξωψη της αυτή, πάνω σά σπαραγμό της, έτρεξε κι' άπάλιασε τό πνιχί της. Τυ έσφιξε πά-ω σά στήθος της πού άρ-ις νά τό καταφυγή πνιγόν-τας σπαρακτικό. Κατόπιν θυμήθηκε έξοφνα τήν πρώτη της άγαπη, τόν πρώτο της θλιβερό έρω-στα, πού τόσο τραγικά είχε τελειώσει. Άγαλιάζοντας και φι-λώντας τό παιδί της υιόθριζε τό όνομα του Ζώρζ :

— Άγαπημένε μου !... άγα-πημένε μου... φωνή μου άγάπη !

Έτσι μέ άδαικτα και θλίψεις περνούσε ή ζωή της.

Ο κ' νέε Μωρασκάν ήταν έν-τούτοις ήσυχος. Είχε καταλάβει τήν άπογοήτευση της γυναίκας του, αλλά ήταν έντελός ήσυχος γιά τήν, βασίζόμενος στήν τιμω-ρητή της. Ήταν άπολύτως βέ-βαιος, ότι ή Ίωάννα δέν θα τόν

άπατούσε. Η ίδια όμως ή Ίωάννα δέν ήταν έντελός οίγηση γιά αυτό. Καταλαβαίνοντας πώς έχανε τόν άνδρα της, αίσθανότανε τήν άνάγη μιά; φίλιας, μιάς θεομής άγάπης, της άγάπης πού δέν είχε άπολύσει ποτέ από τόν άνδρα της. Τρυφερά όπως ήταν αίσθα-νότανε πάντα τήν άνάγη και της τρυφερότητας τόν άλλων.

Έτσι έννοιωθε καλά πώς διατρέχε τόν κίνδυνο νά πείσ-σιν άγκαλιά τού πρώτου κομμωσι δαυδή και τό πράγμα τήν άπώλεσε. Καταλάβαινε πώς ή περίοδος αυτή της ζωής της ήταν ή πού κρι-σική άπ' όλες. Σά κοσμικά κέντρα πού πηγαινε άλλωστε, παρα-συρμένη κάθε τόσο από τόν άνδρα της, τήν πολιορκούσε ένα πνι-θος νεσρών κοσμικών κινήτων.

Εύτυχώς άπέφυγε τόν τρομερό αυτόν κίνδυνο. Τήν άγάπη πού ζητούσε τήν βοήθη έξαφνα σέ μία καινούργια φίλη πού γνώρισε, τήν κυρία ντ' Ερμανού.

Η κ' ντ' Ερμανού ήταν δυό ή τρία χρόνια μεγαλύτερη άπ' τήν Ίωάννα, όμορφη, χαρισμένη, γοητευτική. Άρκετοί σά τήν άντιμετώπιζε, μία στιγμή, νά μιλήσει λίγα λεπτά μαζί της γιά νά σέ καταγοητεύσει. Τά μαλλιά της ήταν χρυσόξανθα. Τά μάτια της βαθύγλυφα. Τό χόχμα της λευκορόδινο...

Η Ίωάννα τήν συμπάθησε πιά πολύ γατί ή κ' ντ' Ερμανού ήταν όσος κι' αυτή όμοια τού γάμου. Ήταν κι' αυτή σύζυ-γος άπογοητευμένη. Παντρεύτηκε μόνοντας σά πού ώραία όνειρα γιά τή σύζυγική της ζωή, μά ο σύζυγός της δέν ήταν, άλλωστε, ο άνδρας πούχε όνειροπλήσει...

(Ακολουθεί)

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΤΑΝ ένα ψυχρό πρωί το Νοέμβρη. Ξαφικά σύγνεφα σκέπαζαν τον ούρανο και η νιφάδας του χιονισμένου μετώπου με τα μοραμένα πέτρινα φύλλα στροβιλιζόνταν στον αέρα δομοισμένα.

Η έσοχη ήταν άσημη. Μονάχα ένας νέος καλοντυμένος και όμορφος με άδρα χοροπηγισμένη περπατούσε με το πεφάλο σπορτό στην όχη του ποταμού "Ωδ. Το βήμα του ήταν άσταθες και γλήγορο. Κάθε τόσο σκεπάζονταν με ένα μαντίλι στα μάτια του, αλλά ποτέ ποτέ ποτέ δεν έβλεπε τον ποταμό "Ωδ. Το βήμα του ήταν άσταθες και γλήγορο. Κάθε τόσο σκεπάζονταν με ένα μαντίλι στα μάτια του, αλλά ποτέ ποτέ ποτέ δεν έβλεπε τον ποταμό "Ωδ.

Σε μία στιγμή ο παράξενος έβλεπε νέος κλονότας πιά σταθερό το βήμα του, τράβηξε κατ' εὐθείαν προς το ποτάμι, με φωνάζοντας στην όχη, στάθηκε πάλι απότομα και φώναξε:

— "Οχι! Δε μὴν τὸ πᾶν! Εἶνε ἀνάνδρο..."

Καταγόμενος από μεγάλη και πλούσια οικογένεια της Γαλλίας ο Παύλος Σαμπλάυ—έτσι έλεγαν το νέο αυτό—πέρασε τα παιδικά του χρόνια στην έσοχη, στον κάμπο αυτό, που τον ποτίζει ο ποταμός "Ωδ. Ο πατέρας του, ο μαρκήσιος Σαμπλάυ, ήταν άνθρωπος έξοχης μορφής και η μητέρα του έδωκε το όνομα της κόρης να τα καλά που έκανε στους φτωχούς. Η αδελφή του Παύλου η Μαγδαληνή Σαμπλάυ, μία χαριτωμένη κοπέλλα, είχε φιλενάδα και συμπαθήτρια τη Λαύρα Ρουσό, την όμορφότερη κοπέλη της περιφέρειας.

Δεκαπέντε χρονών ο Παύλος και η Λαύρα αγαπήθηκαν μ' όλη τη φλόγα του έρωτος της ηλικίας αυτής. Οι γονείς τους έβλεπαν με συμπάθεια το άγιο και τρυφερό τους ελπίδιο και είχαν αποφασίσει να τους παντρεύσουν όταν θα μεγάλωναν. Μά εσπεύρα άπο λίγα χρόνια η δυο οικογένειες, που η βίλλες τους ήταν πολύ κοντά, έκοψαν κάθε σχέση μεταξύ τους. Ο κόμης Ρουσό και ο μαρκήσιος Σαμπλάυ από κάποια άσημαντη άφορμή έγιναν οι πιο θανασιμώι έχθροί.

"Υστερ' απ' αυτό, ήταν άπαγορευμένο πιά στον Παύλο και στη Λαύρα να συναντώνται. Ο Ρουσό μάλιστα το είπε κατηγορηματικά στην κόρη του πως δεν θα μπορούσε ποτέ να ένοτρήσει την ένοσή της με τον Παύλο, το γιού του πιο μισητού έχθρου του. Τρία δόξαχρη χρόνια πέρασαν μ' ο Παύλος δεν είδε ούτε μία φορά την αγαπημένη του. Η κοπέλλα μέρα με την ημέρα έλυσαν. Τα ροδόφυλλα της άρχισαν να χλωμαίνουν και να μαρμαίνονται. Ο Παύλος έλασε μ' αυτός την παλιά του χαρά και το μέτωπό του που άλλοτε ήταν όλοφωτεινό, το έσκιεσε τώρα η σκονεινάδα της λύπης. Ο νους του πετούσε πάντα στη Λαύρα και η σολοχή της το σιγότρωνε την καρδιά. Κάθε φορά που αντίκριζε από μακριά τους ψηλούς πύργους του Ρουσό, ή ματιά του άρχιζε να το πρόσωπό του μαζεύεται από φοβερούς σπασμούς. "Ωστόσο ήταν βέβαιος ότι η Λαύρα τον αγαπούσε και η Μαγδαληνή σκέφτηκε να μαλακώσει κάπως τη θλίψη του άδερφού της. Νεύνη τη Λαύρα και να την οδηγεί σε κάποιο κρυφό μέρος στο δάσος, όπου την περίμενε ο Παύλος. Όταν οι δυο αγαπημένοι άναγκάστηκαν, έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου. Φιλούνταν και έβλασαν άκράτητοι. Πολλές φορές συναντήθηκαν μ' αυτό τον τρόπο, μ' αυτό τέλος ο πατέρας της Λαύρας ύποπτευθηκε κάτι μ' έστελλε την κόρη του σε μία μακρινή πόλη για να ξεχάσει το φίλο της. Όταν τώμαθε αυτό ο Παύλος, λίγο έλειψε να τρελλαθεί. "Ο λημορίς γύριζε στους κάμπους και στην άεροποταμά σαν τρελλός. Οι δικοί του έλυσαν από τη θλίψη τους για το κατένευμά του.

Μετά λίγο καιρό τον Παύλο τον κάλεσαν στρατιώτη. Μονάχος του έζησε μ' έλαβε μέρος στην έστραταία του Τογνίνου. Πολέμησε σαν άληθινός ήρωας και πολλές φορές πινδύνει να σκοτωθεί. "Η διαταγή συχνά άνάφερε τόνισμα του και όταν έφτασε ειρηνικώς στην έστραταία και η μάχη του μαλακώσαν πολύ τον έρωτικό του καυμό. Όταν έγύρισε πάλι στη Γαλλία από τις άβενες χώρες των ημιτο χτυπούσε δυνατά. Σ' όλο έβλεπο το μεγάλο ταξίδι από την Κίνα στη Γαλλία, έφευγε πάντα στο νού του όλα μ' αγαπημένα του πρόσωπα, που τα είχε αφήσει έκει μακριά στο γλήγιο κάμπο του "Ωδ. Σοφικά το μέτωπό του σκοτεινιάσε. Συλλογίστηκε ότι τρεις δόξαχρη μήνες έκει μάτου δεν είχε λάβει γράμμα από τους δικούς του. Μά ήσυχασε γιατί θυμήθηκε ότι πολλές φορές το ταχυδρομείο έφευγε στα χέρια των άρχων "Αναμνηστώ και η σκέψη του ξαναγύρισε στα έρωτα.

Όταν έγύρισε πάλι στη Γαλλία από τις άβενες χώρες των ημιτο χτυπούσε δυνατά. Σ' όλο έβλεπο το μεγάλο ταξίδι από την Κίνα στη Γαλλία, έφευγε πάντα στο νού του όλα μ' αγαπημένα του πρόσωπα, που τα είχε αφήσει έκει μακριά στο γλήγιο κάμπο του "Ωδ. Σοφικά το μέτωπό του σκοτεινιάσε. Συλλογίστηκε ότι τρεις δόξαχρη μήνες έκει μάτου δεν είχε λάβει γράμμα από τους δικούς του. Μά ήσυχασε γιατί θυμήθηκε ότι πολλές φορές το ταχυδρομείο έφευγε στα χέρια των άρχων "Αναμνηστώ και η σκέψη του ξαναγύρισε στα έρωτα.

και δεινρά του. Έβλεπε μέσα από το γαλανό κύμα να ύψωνται σαν οϊθήρια όπτασία η Λαύρα, να τον πλησιάζει, να οίχεται στη άγκαλιά του και να του λέει:

— "Αχ! Παύλε. Ο πατέρας μου μαλάκωσε πιά. Έγιναν πάλι φίλοι με τον πατέρα σου μ' έτσι θα μπορούμε ν' αγαπηθούμε έλευθερά..."

Χιονόλευκοι οι γλάροι βουτούσαν στ' άσημη οδόμα και βούιες το πλοίο. Ο ούρανός ήταν ξάστερος σαν χρυσόπλοιο με θρόεφης και ο ήλιος σκορπούσε πλούσια τα χρυσάφια του στη θάλασσα. Πέρα στις άερογαλιές, τα βουνά είχαν τυθεί τις άναξάτισες φορεσιές τους και μοσκοβολήματα χλόης και λουλούδια έφταναν ως το πλοίο.

Όταν ο Παύλος πάτησε τη γη της Μασσαλίας πήρε με θεία άναπνοή. Έστρεψε άμέσως και τηλεγράφησε στους δικούς του είδοποιώντας τους για τον έρχομό του. Μετά δύο μέρες, έλυσαν πια ν' άπλώνεται μπροστά του ο χαρομήσιος κάμπος του "Ωδ. Ο Παύλος συλλογίστηκε με ποιά ύπερηφάνεια θα τον δέχονταν ο πατέρας του για τα ήρωικά του κατορθώματα και πόσα δάματα θα χύσαν η μητέρα του και η άδερφή του. Μά ποιά άσχημα έρωσία της τύχης! Όταν έφτασε στο σπίτι του τον περίμενε η μητέρα του και η άδερφή του συντριμμένες, μαρμαίνουσες και πόνιες στα μάτια.

— Μητέρα! άδερφούλα μου! φώναξε η παλληκάρη και οίχτηκε στην άγκαλιά τους.

Όταν πέρασε η πρώτη συγκίνηση, η Μαγδαληνή διηγήθηκε στον Παύλο τη σπουδαία ιστορία του πατέρα της. Ο κόμης Ρουσό βρήκε κάποια άφορμή και τον κάλεσε ειρηνισμώ. Στην μονομαχία αυτή, ο Ρουσό χτυπήθηκε έλαφρά στον ώμο, μ' ο πατέρας τους έπεσε κάτω νεκρός, χτυπημένος στην καρδιά. Μά τα μάτια πλημμυρίζονταν από τα δάματα, η Μαγδαληνή κέταζε πόνε τη μητέρα της που τα μάτια της πλημμυρίζονταν από τα δάματα. Μά τα μάτια της πλημμυρίζονταν από τα δάματα. Μά τα μάτια της πλημμυρίζονταν από τα δάματα.

— Και η Λαύρα; ρώτησε ο Παύλος.

— Η Μαγδαληνή έδωκε να περάσει της πόνος να ειπή τίποτε.

— Και η Λαύρα; έρωτησε ο Παύλος.

— Τη Λαύρα, άπάντησε άγνά η Μαγδαληνή, την άνάγκασε ο πατέρας της να παντρευτεί. Μην της μαλακώσεις, Παύλε. Είπε άδερφή σου και ο Παύλος έλασε μ' αυτός την παλιά του χαρά και το μέτωπό του που άλλοτε ήταν όλοφωτεινό, το έσκιεσε τώρα η σκονεινάδα της λύπης. Ο νους του πετούσε πάντα στη Λαύρα και η σολοχή της το σιγότρωνε την καρδιά. Κάθε φορά που αντίκριζε από μακριά τους ψηλούς πύργους του Ρουσό, ή ματιά του άρχιζε να το πρόσωπό του μαζεύεται από φοβερούς σπασμούς. "Ωστόσο ήταν βέβαιος ότι η Λαύρα τον αγαπούσε και η Μαγδαληνή σκέφτηκε να μαλακώσει κάπως τη θλίψη του άδερφού της. Νεύνη τη Λαύρα και να την οδηγεί σε κάποιο κρυφό μέρος στο δάσος, όπου την περίμενε ο Παύλος. Όταν οι δυο αγαπημένοι άναγκάστηκαν, έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου. Φιλούνταν και έβλασαν άκράτητοι. Πολλές φορές συναντήθηκαν μ' αυτό τον τρόπο, μ' αυτό τέλος ο πατέρας της Λαύρας ύποπτευθηκε κάτι μ' έστελλε την κόρη του σε μία μακρινή πόλη για να ξεχάσει το φίλο της. Όταν τώμαθε αυτό ο Παύλος, λίγο έλειψε να τρελλαθεί. "Ο λημορίς γύριζε στους κάμπους και στην άεροποταμά σαν τρελλός. Οι δικοί του έλυσαν από τη θλίψη τους για το κατένευμά του.

Μετά λίγο καιρό τον Παύλο τον κάλεσαν στρατιώτη. Μονάχος του έζησε μ' έλαβε μέρος στην έστραταία του Τογνίνου. Πολέμησε σαν άληθινός ήρωας και πολλές φορές πινδύνει να σκοτωθεί. "Η διαταγή συχνά άνάφερε τόνισμα του και όταν έφτασε ειρηνικώς στην έστραταία και η μάχη του μαλακώσαν πολύ τον έρωτικό του καυμό. Όταν έγύρισε πάλι στη Γαλλία από τις άβενες χώρες των ημιτο χτυπούσε δυνατά. Σ' όλο έβλεπο το μεγάλο ταξίδι από την Κίνα στη Γαλλία, έφευγε πάντα στο νού του όλα μ' αγαπημένα του πρόσωπα, που τα είχε αφήσει έκει μακριά στο γλήγιο κάμπο του "Ωδ. Σοφικά το μέτωπό του σκοτεινιάσε. Συλλογίστηκε ότι τρεις δόξαχρη μήνες έκει μάτου δεν είχε λάβει γράμμα από τους δικούς του. Μά ήσυχασε γιατί θυμήθηκε ότι πολλές φορές το ταχυδρομείο έφευγε στα χέρια των άρχων "Αναμνηστώ και η σκέψη του ξαναγύρισε στα έρωτα.

Όταν έγύρισε πάλι στη Γαλλία από τις άβενες χώρες των ημιτο χτυπούσε δυνατά. Σ' όλο έβλεπο το μεγάλο ταξίδι από την Κίνα στη Γαλλία, έφευγε πάντα στο νού του όλα μ' αγαπημένα του πρόσωπα, που τα είχε αφήσει έκει μακριά στο γλήγιο κάμπο του "Ωδ. Σοφικά το μέτωπό του σκοτεινιάσε. Συλλογίστηκε ότι τρεις δόξαχρη μήνες έκει μάτου δεν είχε λάβει γράμμα από τους δικούς του. Μά ήσυχασε γιατί θυμήθηκε ότι πολλές φορές το ταχυδρομείο έφευγε στα χέρια των άρχων "Αναμνηστώ και η σκέψη του ξαναγύρισε στα έρωτα.

Όταν έγύρισε πάλι στη Γαλλία από τις άβενες χώρες των ημιτο χτυπούσε δυνατά. Σ' όλο έβλεπο το μεγάλο ταξίδι από την Κίνα στη Γαλλία, έφευγε πάντα στο νού του όλα μ' αγαπημένα του πρόσωπα, που τα είχε αφήσει έκει μακριά στο γλήγιο κάμπο του "Ωδ. Σοφικά το μέτωπό του σκοτεινιάσε. Συλλογίστηκε ότι τρεις δόξαχρη μήνες έκει μάτου δεν είχε λάβει γράμμα από τους δικούς του. Μά ήσυχασε γιατί θυμήθηκε ότι πολλές φορές το ταχυδρομείο έφευγε στα χέρια των άρχων "Αναμνηστώ και η σκέψη του ξαναγύρισε στα έρωτα.

ΟΙ ΜΑΣΤΙΓΕΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Η ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΝΩΛΗΣ ΤΗΣ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ

Η έπίσημη έξπλάνωση στο λίσ και στην Γουλιόν. Η τρέη των νεκρών. Οι άλλοι οι τών μετ' υσούντων. Τα "κοράκια". "Όπου οι φωνιές έέρει μετ' άλλων σε νεκροθάφτες; Μικ' πάλι; στη διάθεση των κηρύτων. "Ασθενείς που θάπτονται ποι την ημέρα. Γλέντια, γέμοι και διασκεδάσεις, κτλ. κτλ.

Στο προηγούμενο φύλλο είδαμε τη μεγάλη καταστροφή που έπρεπε στη Μασσαλία η πανώλης το καλοκαίρι του 1720. Παρ' όλη όραση της στρατιωτικής ζώνης με την όποιαν είχε άποκλεισθεί η πανώλης από την πόλη, η τρομερή έπίδημη άλωθήθηκε και στη γειτονική πόλη του Αίξ και στην Τουλόν.

Στις πόλεις αυτές μόλις προσεβάλλετο κανείς από την πανώλη έβλεπε τον έρωτα και τον έλυσαν στο νεοκαρμείο. Μά ήταν τότε η σπορφή των άσθενών στο νεοκαρμείο, ώστε από τους άνω χιλιάδες πανωλθλήτους που έβλεπόμενοι σ' αυτές, οι πεντακάσοι μόνοι σκώθηκαν. Στην Τουλόν μεταχειρίστηκαν μ' έν' άλλο σύστημα άπομονώσεως. "Οποιοι άρρώστατοι, έπειδή τα νεοκαρμεία είχαν γεμίσει, ύποχρεώσανταν να μένουν άποκλεισμένοι στο σπίτι του, μαζύ με όλους τους άλλους συγκατοίκους του, γερούς και άρρώστους.

Και στη Μασσαλία όμως η πανώλης έξοκολουόταν έν' τω μετώπ' να νάνη θραύση. "Έσαν δέ τόσο πολλοί νεκροί ώστε η ταφή τους ήταν το μεγάλο πρόβλημα που άσασχολούσε όλους. Οι πολυάριθμοι τότε σ' όλη τη Γαλλία σύλλογοι των ματανοούτων, των όποιων τα μέλη, για να συγκεντρωθούν οι άμαρτίες, έδωσαν τους νεκρούς, δάν έπαροχούσαν για τη δουλειά αυτή. Χειράσθηκαν να έπαιδουν οι έρωτες και να έκλειναρήσουν, ποτέ μάλιστα και ν' άπαίλουνται ότι θα μένουν αλώνα πολυάριθμοι, τους άνθρώπους του λούθ, για ν' άπορροίσουν πολλοί απ' αυτούς να άνολάρουν παθήματα νεκροθάφτες. "Ο κόμης άπόστο αίσθανόταν τέτοια άποσπορφή προς τους χηρικούς αυτούς άνθρώπους, ώστε τους κατωρίσανε σαν τον ίδιο το θάνατο και τους άποκλεισσε ποράκια. "Αλλά και τα "κοράκια" αυτά έβλεπόμενα από την τρομερή άρρώστια. Τότε έθλωται και μ' η άρχής των πανωλθλήτων πόλεων ματέρων στους φυλακισμένους. "Έπειδή όμως δεν έπείχε καμιά στρατιωτική δύναμη (γιατί η φρουρά έπ' έταν τόσο άλυστη από τη Μόρα και πια, τον άδερφό της. Τα μάτια του Παύλου έλυσαν, τρώχισε βορβόρα τα δόντια του και με μ' έρωτα έρωτα βαστούσε τη λαβή του σπαθιού του.

— Και η Λαύρα; ρώτησε ο Παύλος.

— Η Μαγδαληνή έδωκε να περάσει της πόνος να ειπή τίποτε.

— Και η Λαύρα; έρωτησε ο Παύλος.

— Τη Λαύρα, άπάντησε άγνά η Μαγδαληνή, την άνάγκασε ο πατέρας της να παντρευτεί. Μην της μαλακώσεις, Παύλε. Είπε άδερφή σου και ο Παύλος έλασε μ' αυτός την παλιά του χαρά και το μέτωπό του που άλλοτε ήταν όλοφωτεινό, το έσκιεσε τώρα η σκονεινάδα της λύπης. Ο νους του πετούσε πάντα στη Λαύρα και η σολοχή της το σιγότρωνε την καρδιά. Κάθε φορά που αντίκριζε από μακριά τους ψηλούς πύργους του Ρουσό, ή ματιά του άρχιζε να το πρόσωπό του μαζεύεται από φοβερούς σπασμούς. "Ωστόσο ήταν βέβαιος ότι η Λαύρα τον αγαπούσε και η Μαγδαληνή σκέφτηκε να μαλακώσει κάπως τη θλίψη του άδερφού της. Νεύνη τη Λαύρα και να την οδηγεί σε κάποιο κρυφό μέρος στο δάσος, όπου την περίμενε ο Παύλος. Όταν οι δυο αγαπημένοι άναγκάστηκαν, έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου. Φιλούνταν και έβλασαν άκράτητοι. Πολλές φορές συναντήθηκαν μ' αυτό τον τρόπο, μ' αυτό τέλος ο πατέρας της Λαύρας ύποπτευθηκε κάτι μ' έστελλε την κόρη του σε μία μακρινή πόλη για να ξεχάσει το φίλο της. Όταν τώμαθε αυτό ο Παύλος, λίγο έλειψε να τρελλαθεί. "Ο λημορίς γύριζε στους κάμπους και στην άεροποταμά σαν τρελλός. Οι δικοί του έλυσαν από τη θλίψη τους για το κατένευμά του.

Μετά λίγο καιρό τον Παύλο τον κάλεσαν στρατιώτη. Μονάχος του έζησε μ' έλαβε μέρος στην έστραταία του Τογνίνου. Πολέμησε σαν άληθινός ήρωας και πολλές φορές πινδύνει να σκοτωθεί. "Η διαταγή συχνά άνάφερε τόνισμα του και όταν έφτασε ειρηνικώς στην έστραταία και η μάχη του μαλακώσαν πολύ τον έρωτικό του καυμό. Όταν έγύρισε πάλι στη Γαλλία από τις άβενες χώρες των ημιτο χτυπούσε δυνατά. Σ' όλο έβλεπο το μεγάλο ταξίδι από την Κίνα στη Γαλλία, έφευγε πάντα στο νού του όλα μ' αγαπημένα του πρόσωπα, που τα είχε αφήσει έκει μακριά στο γλήγιο κάμπο του "Ωδ. Σοφικά το μέτωπό του σκοτεινιάσε. Συλλογίστηκε ότι τρεις δόξαχρη μήνες έκει μάτου δεν είχε λάβει γράμμα από τους δικούς του. Μά ήσυχασε γιατί θυμήθηκε ότι πολλές φορές το ταχυδρομείο έφευγε στα χέρια των άρχων "Αναμνηστώ και η σκέψη του ξαναγύρισε στα έρωτα.

Όταν έγύρισε πάλι στη Γαλλία από τις άβενες χώρες των ημιτο χτυπούσε δυνατά. Σ' όλο έβλεπο το μεγάλο ταξίδι από την Κίνα στη Γαλλία, έφευγε πάντα στο νού του όλα μ' αγαπημένα του πρόσωπα, που τα είχε αφήσει έκει μακριά στο γλήγιο κάμπο του "Ωδ. Σοφικά το μέτωπό του σκοτεινιάσε. Συλλογίστηκε ότι τρεις δόξαχρη μήνες έκει μάτου δεν είχε λάβει γράμμα από τους δικούς του. Μά ήσυχασε γιατί θυμήθηκε ότι πολλές φορές το ταχυδρομείο έφευγε στα χέρια των άρχων "Αναμνηστώ και η σκέψη του ξαναγύρισε στα έρωτα.

Όταν έγύρισε πάλι στη Γαλλία από τις άβενες χώρες των ημιτο χτυπούσε δυνατά. Σ' όλο έβλεπο το μεγάλο ταξίδι από την Κίνα στη Γαλλία, έφευγε πάντα στο νού του όλα μ' αγαπημένα του πρόσωπα, που τα είχε αφήσει έκει μακριά στο γλήγιο κάμπο του "Ωδ. Σοφικά το μέτωπό του σκοτεινιάσε. Συλλογίστηκε ότι τρεις δόξαχρη μήνες έκει μάτου δεν είχε λάβει γράμμα από τους δικούς του. Μά ήσυχασε γιατί θυμήθηκε ότι πολλές φορές το ταχυδρομείο έφευγε στα χέρια των άρχων "Αναμνηστώ και η σκέψη του ξαναγύρισε στα έρωτα.

Όταν έγύρισε πάλι στη Γαλλία από τις άβενες χώρες των ημιτο χτυπούσε δυνατά. Σ' όλο έβλεπο το μεγάλο ταξίδι από την Κίνα στη Γαλλία, έφευγε πάντα στο νού του όλα μ' αγαπημένα του πρόσωπα, που τα είχε αφήσει έκει μακριά στο γλήγιο κάμπο του "Ωδ. Σοφικά το μέτωπό του σκοτεινιάσε. Συλλογίστηκε ότι τρεις δόξαχρη μήνες έκει μάτου δεν είχε λάβει γράμμα από τους δικούς του. Μά ήσυχασε γιατί θυμήθηκε ότι πολλές φορές το ταχυδρομείο έφευγε στα χέρια των άρχων "Αναμνηστώ και η σκέψη του ξαναγύρισε στα έρωτα.

Όταν έγύρισε πάλι στη Γαλλία από τις άβενες χώρες των ημιτο χτυπούσε δυνατά. Σ' όλο έβλεπο το μεγάλο ταξίδι από την Κίνα στη Γαλλία, έφευγε πάντα στο νού του όλα μ' αγαπημένα του πρόσωπα, που τα είχε αφήσει έκει μακριά στο γλήγιο κάμπο του "Ωδ. Σοφικά το μέτωπό του σκοτεινιάσε. Συλλογίστηκε ότι τρεις δόξαχρη μήνες έκει μάτου δεν είχε λάβει γράμμα από τους δικούς του. Μά ήσυχασε γιατί θυμήθηκε ότι πολλές φορές το ταχυδρομείο έφευγε στα χέρια των άρχων "Αναμνηστώ και η σκέψη του ξαναγύρισε στα έρωτα.

Όταν έγύρισε πάλι στη Γαλλία από τις άβενες χώρες των ημιτο χτυπούσε δυνατά. Σ' όλο έβλεπο το μεγάλο ταξίδι από την Κίνα στη Γαλλία, έφευγε πάντα στο νού του όλα μ' αγαπημένα του πρόσωπα, που τα είχε αφήσει έκει μακριά στο γλήγιο κάμπο του "Ωδ. Σοφικά το μέτωπό του σκοτεινιάσε. Συλλογίστηκε ότι τρεις δόξαχρη μήνες έκει μάτου δεν είχε λάβει γράμμα από τους δικούς του. Μά ήσυχασε γιατί θυμήθηκε ότι πολλές φορές το ταχυδρομείο έφευγε στα χέρια των άρχων "Αναμνηστώ και η σκέψη του ξαναγύρισε στα έρωτα.

τελείως όσους σιγοπέθαιναν σπασμένοι στους δρόμους. "Απ' τη μέρα εκείνη, οι θάνατοι έκατονταπλασιάστηκαν. Πέθαιναν χιλιοί άνθρωποι την μέρα! Οι νεκροθάφτες δάν έζωσαν πια τί να κίνουν...Τα είχαν χάσει. Στην άπελπισία τους άρχισαν να βάθουν τις θύρες των έμπορησίων, τα νεοκαρμεία και να οίχουν παντού τα πτώματα άνακατωμένα με άσβέστη... "Αλλους νεκρούς πάλι τους έρωιζαν μέσα σε κοινούς λάκους. Σε λίγο όμως γέμισαν και αυτοί, τα πτώματα δά καθώς άποσυνετίθοντο, φούσκωναν και έσχιζαν έξω απ' αυτούς! Οι νεκροθάφτες έφευγαν έντρομοι, έλλ' έυταχώς βρέθηκαν τότε ένας γενναίος δημοτικός άρχοντας, ο Μονονέ, ο όποιος βοηθούμενος από μερικούς στρατιώτες, που νερόπησαν, ά το άρνησθον τη θούλητά τους, κατώρθωσε να σκεπάσει τους τρομαρμούς αυτούς λάκους.

"Ωστόσο, πάντα σ' ένα άνοιχτό μέρος της πόλεως, βορσπόντουσαν από τριών έβδομάδων, δύο χιλιάδες πτώματα, πετούμενα το ένα πάνω στο άλλο, που είχαν ένοπλισθεί μεταβληθεί έ'ναν σαπισμένο σάκινο πολύ. Πώς να έδιδαντο δλ' αυτά τα πτώματα, και ποιος μπορούσε να πλησιάζει την γεωτική αυτή φρικτή; "Και γι' αυτό όμως βρέθηκε ο σπύρας. "Ο ίππότης Ρός έζωρε ότι τα πολλά σπύρα της πόλεως ο σπύρας. "Ο ίππότης Ρός έζωρε να έτα θάλασσας. Διέταξε λοιπόν να τα τρυπήσουν και με έσκατο καταβύθους και άλλους τόσους στρατιώτες έρωιξε τα δυο χιλιάδες πτώματα μέσα στην ύδαινη έρυσσο. Ένωρεται δλ' όλοι όσοι έπλησαν μέρος στο σπύριο αυτό έργο, πλήρωσαν με την έρωή τους την αυτεθυσία τους, έκτος του ίππότη Ρός και δύο τριών άλλων οι όποιοι, ως έθάματος, δάν άπέθαναν.

"Απ' εκείνη την ημέρα άρχισε να ύποχωρη η πανώλη. Οι δρόμοι έκαθαρίστηκαν. "Ο στρατιωτικός διοικητής, ο σκολιμένος από το Παρίσι, συνενέτησε στα χέρια του την έσορία, έρωιξε λίγη τάξη στην πόλη και άνάγκασε τους δικαστές και τους ύπαλληλους να έπιστρέψουν και ν' άναλάβουν τα καθήκοντά τους.

"Αλλά και τα τρώφιμα άρχισαν ν' άφθονούν. Σιτάρι έφθανε από παντού, τόσο πολύ ώστε οι Μασσαλιώτες βρέθηκαν στην άνάγκη ν' άρνησθον έκλεινο ποτό τους έσταιλε ο Πάπας. "Ο τρυφερός με τις άναθυμιάσεις του μούσους και με τη σπαστική και ψυχική διάθεση που φώναζε, έκαμε μεγάλο καλό. Και τότε μέσ' στο τρομαρμό έκλεινο πένθος, άρχισ' ένα άπέραστο γλέντι: γιορτές, συμπόσια, γέμοι, τίποτε δάν έλειψε. Κορίτσια βοττημένα στα μαρμαίρα από το πένθος των δικών τους που πέθαναν, παντρεύονταν, και άλλα που άν δάν πέθαιναν οι δικοί τους, δά ήταν άδύνατο να πάρουν έκλεινο ποτό άγαπούσαν, μόνα μ' έλεθερα πια, τους παντρεύθηκαν.

Τότε έγινε και ο έπίσημος έρωτισμός, το άνάθεμα γορεθεί για πάντα να έσκαθεί στη Μασσαλία! Τον έρωτισμό αυτό τον έκαμε ένας παμπόσι Μασσαλιώτης ήδοποιός στο παμπασαριό της ύψηλότερης έμπορησίας της πόλεως. Αυτό όμως δάν έμπεδισε την τρομερή άρρώστια να ξαναγυρίσει έκλεινο από λίγα χρόνια.

Τότε έγινε και ο έπίσημος έρωτισμός, το άνάθεμα γορεθεί για πάντα να έσκαθεί στη Μασσαλία! Τον έρωτισμό αυτό τον έκαμε ένας παμπόσι Μασσαλιώτης ήδοποιός στο παμπασαριό της ύψηλότερης έμπορησίας της πόλεως. Αυτό όμως δάν έμπεδισε την τρομερή άρρώστια να ξαναγυρίσει έκλεινο από λίγα χρόνια.

Τότε έγινε και ο έπίσημος έρωτισμός, το άνάθεμα γορεθεί για πάντα να έσκαθεί στη Μασσαλία! Τον έρωτισμό αυτό τον έκαμε ένας παμπόσι Μασσαλιώτης ήδοποιός στο παμπασαριό της ύψηλότερης έμπορησίας της πόλεως. Αυτό όμως δάν έμπεδισε την τρομερή άρρώστια να ξαναγυρίσει έκλεινο από λίγα χρόνια.

Τότε έγινε και ο έπίσημος έρωτισμός, το άνάθεμα γορεθεί για πάντα να έσκαθεί στη Μασσαλία! Τον έρωτισμό αυτό τον έκαμε ένας παμπόσι Μασσαλιώτης ήδοποιός στο παμπασαριό της ύψηλότερης έμπορησίας της πόλεως. Αυτό όμως δάν έμπεδισε την τρομερή άρρώστια να ξαναγυρίσει έκλεινο από λίγα χρόνια.

Τότε έγινε και ο έπίσημος έρωτισμός, το άνάθεμα γορεθεί για πάντα να έσκαθεί στη Μασσαλία! Τον έρωτισμό αυτό τον έκαμε ένας παμπόσι Μασσαλιώτης ήδοποιός στο παμπασαριό της ύψηλότερης έμπορησίας της πόλεως. Αυτό όμως δάν έμπεδισε την τρομερή άρρώστια να ξαναγυρίσει έκλεινο από λίγα χρόνια.

Τότε έγινε και ο έπίσημος έρωτισμός, το άνάθεμα γορεθεί για πάντα να έσκαθεί στη Μασσαλία! Τον έρωτισμό αυτό τον έκαμε ένας παμπόσι Μασσαλιώτης ήδοποιός στο παμπασαριό της ύψηλότερης έμπορησίας της πόλεως. Αυτό όμως δάν έμπεδισε την τρομερή άρρώστια να ξαναγυρίσει έκλεινο από λίγα χρόνια.

Τότε έγινε και ο έπίσημος έρωτισμός, το άνάθεμα γορεθεί για πάντα να έσκαθεί στη Μασσαλία! Τον έρωτισμό αυτό τον έκαμε ένας παμπόσι Μασσαλιώτης ήδοποιός στο παμπασαριό της ύψηλότερης έμπορησίας της πόλεως. Αυτό όμως δάν έμπεδισε την τρομερή άρρώστια να ξαναγυρίσει έκλεινο από λίγα χρόνια.

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΔΟΥΛΟΙ ΤΩΝ

Στις αρχαίες Αθήνας και τα περίχωρα, κατά την έσοχή της άμης των, ύψηλταν έπάνω από σαράντα χιλιάδες δούλοι. Οι δούλοι αυτοί όχι μόνο δάν έπανεστέσαν πια έναντίον των κυρίων των, όπωσ ασέβαινε άλλος, όχι μονάχα δάν τους έγκατέλειπαν για να φύγουν, άλλ' έσαν και τόσο άφοισμένοι, ώστε έλεγαν: "Ο δούλος για το δασπότη του όφειλε να έινε δλ' το σώμα για την ψυχή. "Ένωρεται δλ' και η συμπεριφορά των Αθηναίων άπέναντι των δούλων, ήταν συμπεριφορά δλ' προς άνθρώπους και όχι ως προς κτήνη.

ΜΗΝ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ
ΕΛΑΣΤΙΚΑΣ ΖΩΝΑΣ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ,
ΚΑΛΤΣΕΣ,
ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΥΣ
πριν έπισκεφθώτε το κατά-
στημά μας
N. ΧΙΟΝΗΣ & ΣΙΑ
15 ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ

ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 12
ΕΝΑΝΤΙ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Η ΜΟΔΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Τό κατάστημα **Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΥ** και Σια 34 'Ερ-
μού, από σήμερα έκδεται τα τε ευταλα μοντέλα
επανωφορέων των καλλιτέρων **ΠΑΡΙΣΙΩΝ** Ο-
κων. Όμοίως είς **ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ** μεγάλην και
τεμνών **ΜΠΛΟΥΖΕΣ-ΚΑΖΑΚΕΣ** κ.τ.λ. με
= γούστο και **ΜΟΔΑ**. Τεμάκ εύθυνοί, τιτι.

Ο ΜΑΙΕΥΓΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ

τ. έπί παντασίν έατρος της
Μαιευτικής και Γυναικολογικής
Κλινικής του Πανεπιστημίου ει-
δικώς εν Παρίσις σπουδάσας.
Δέχεται 3-6 μ.μ. εν τη κλινική
του, 4 'Οδός 'Ασκληπιού 4.

ΔΙΔΚΟΣΜΗΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Με όλίγα μαθή-
ματα και έλαχίστην
δαπάνην μανθάνετε
την διαμόρμωσιν σε-
πεσι, μέταλλο, πρύ-
σταλλο, έύλο, ύρα-
σμα, Μπατίλ. Κά-
θε μήνα νέα τιντέλλα του
ΑΡΤΙΖΑΝ ΠΡΑΤΙ Κολοκοτρ. 3

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΣ

Τά καλύτερα κτεμήρια τά όποις έβρεχον μέχρι
σήμερον στην 'Ελληνικήν αγοράν είναι της μάρκας

ΣΕΒΕΝΤΕΣ

κατασκευάζονται με την τελευταίαν λέξιν της άι-
γλικής μηχανικής τέχνης;
ΥΠΕΡΟΧΑ ΕΙΣ ΑΦΗΝ, ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΓΙΣΜΟΥ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ
'Οδός Βύσσης (έναντι Χρυσοσπηλαιώτισσης)
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΗ

Διά τό συμφέρον το
ράσσετε την 'ΦΥΣΙΟ-
ΓΝΩΜΗΝ, δια να δια-
γνωσθήτε τών άπο-
κρίτων, κορίτσια, και να μη σάς απο-
καταστήτετε
ΕΚΔΟΤ. ΒΙΒΛΙΟΤΗ-
ΤΗΣ 'ΑΣΤΗΡ - ΠΑΡΝΑ-
ΓΩΝΙΑ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ & ΠΑΤΕ-
ΡΑ ΑΘΗΝΑΙ

Ζητείται έμπειρότα-
τος γυν. Πληροφορία 2.
γυλόν. 'Οδός Δέκκα 21

ΧΟΡΗΓΟΥΝΤΑΙ

ένδοξα, κορίτσια, ζητήσατε άπό το-
ν έγγυητικόν έπιστολόν των
ζών δι' άνάληψιν έργων
με όρους εύνοίας
Π. ΚΥΒΕΛΛΟΥ
Δραγατσάνη 1

ΜΕΤΑΧΕΙΡ. ΣΕΣΕΘΕ
έβλαβή και παλινω-
στική
ΚΟΛΟΝΙΑΝ ΤΩΝ ΑΝ-
ΔΡΩΝ

Μ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Πλατ. Παλαιού Δημαρχείου
Διά τού, κομίζεις δια-
τάχην των ήγγυηται αν-
δρ. Νο 1172.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

ΤΑ ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΛΑΣΤΟΡΙΑ

"GAUFRE"

τά όποια ένεφανίσθησαν στας 'Ιπποδρομίας των 'Αθηνών
ΣΤΟΥ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ 'Οδός Εύαγγελιστρίας 12 και Περικλέους 35

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

και την εύτυχίαν σας, δια τό μέλλον των παιδιών σας,
κατόχοι του ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ.
ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ θα είναι τό κόσμη-
τόν του σαλονιού σας, του γραφείου σας, του σπιτιού σας και
μέγα ή ατία της εύζωίας σας.
Έλθον, κορίτσια, ζητήσατε άπό το-
ν έγγυητικόν έπιστολόν των
ζών δι' άνάληψιν έργων
με όρους εύνοίας
Π. ΚΥΒΕΛΛΟΥ
Δραγατσάνη 1

ΜΕΤΑΧΕΙΡ. ΣΕΣΕΘΕ
έβλαβή και παλινω-
στική
ΚΟΛΟΝΙΑΝ ΤΩΝ ΑΝ-
ΔΡΩΝ

Μ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Πλατ. Παλαιού Δημαρχείου
Διά τού, κομίζεις δια-
τάχην των ήγγυηται αν-
δρ. Νο 1172.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΔΙΑ ΚΟΥΖΙΝΕΣ, ΘΕΡΜΑΣΤΡΕΣ,
ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ, ΤΖΑΚΙΑ, ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ ΜΠΡΙΚΕΤΑΚΙΑ ΑΤΛΑΝΤΟΣ

ΘΑ ΕΧΗΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ :
'Απέναντι του άνθρακίτου, κατ' έλάχιστον 40 ο)ο
'Ευλανθρακός > 60 ο)ο
'Αυσουέυλσον > 50 ο)ο
'Αέρι > 20 ο)ο

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Χονδρικώς πρὸς δρ. 975 κ'ον τόνον
Λογικώς > 150 την δ'α'ν
(έξ; σάμπος 20 δ'α, έπαραγισμένους)

ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ:

ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΤΛΑΣ, δδός Γαμβέτα 14.
ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ και ΔΑΚΟΣ, δδός Βικτωρος Ουγνώ 59.
ΜΠΑΡΥΓΕΟΣ και ΚΑΡΓΑΔΟΣ, δδός Κηφισίας 109.
ΔΑΒΕ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΑΣ, δδός Κωνσταντεζώνη 8 (έλενοφίδου).
Π. ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ, δδός 'Αλεξάνδρειας 29 (Π. 'Αγ. Κωνσταντίνου).
Π. ΓΙΟΛΛΑΣΗΣ, δδός Δέκκα 16.
ΓΕΡΜΑΝΗΜΩΝ και ΚΑΜΠΑΛ'ΥΡΗΣ, Θησέας 65 (Στ. Χαρομ.).
ΠΑΝΤ. ΠΟΡΙΩΓΗΣ, δδός 'Ηλιοκλιτών 52.
Π. ΓΑΛΑΚΑΤΟΣ, δδός Μόρη 20.
Κ. ΜΑΝΙΑΔΑΚΗΣ, 'Επτανησίου και Κεφαλληνίας.
ΚΑΝΑΡΗΣ και ΓΙΑΝΝΑΡΗΣ, δδός Δ'ν. 'Αρσενάγιου 20.
Α. ΤΡΑΝΟΥΛΑΚΗΣ, δδός 'Αχρνών 125.
Ν. ΚΑΡΑΒΛΟΣ, Λαση. Μικροδ'ν Σαν. Βρόντος - Κοπαύ.
ΜΑΣΣΕΛΑΣ και ΤΑΠΑΝΤΙΟΠΟΥΛΟΣ Σεν. Ν. Φιλαδ. ταν. 13. Δ. 6.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΒΙΒΛΙΑ

μας. Γράψατε 'Μηνώτα

ΓΙΑ ΣΕΝΑ!

Σου ἔφερα αὐτό πού προτιμᾷς καί
σύ. Εἶναι ἡ ἀληθινή Μαγνησία Σ. Πελ-
λεγκρίνο. Τό σῆμα τοῦ Προσκυνητοῦ
καί ἡ ὑπογραφή «Droder» ἐπὶ τῆς
φιάλης εἶναι ἡ ἐγγύησις.

ΜΟΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ

LABORATORIO CHIMICO-FARMACEUTICO MODERNO. TORINO
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Θ. Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ & ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ